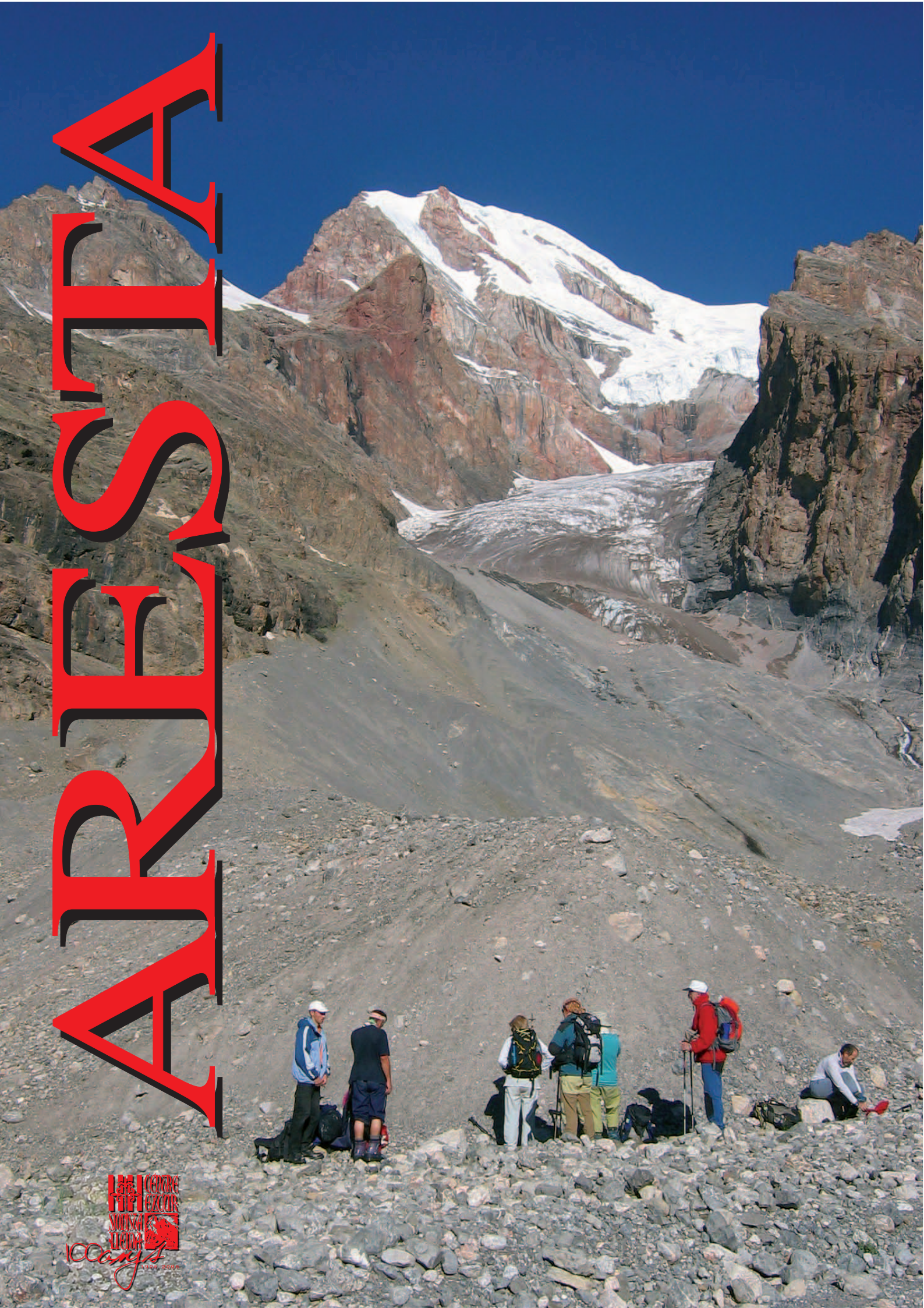
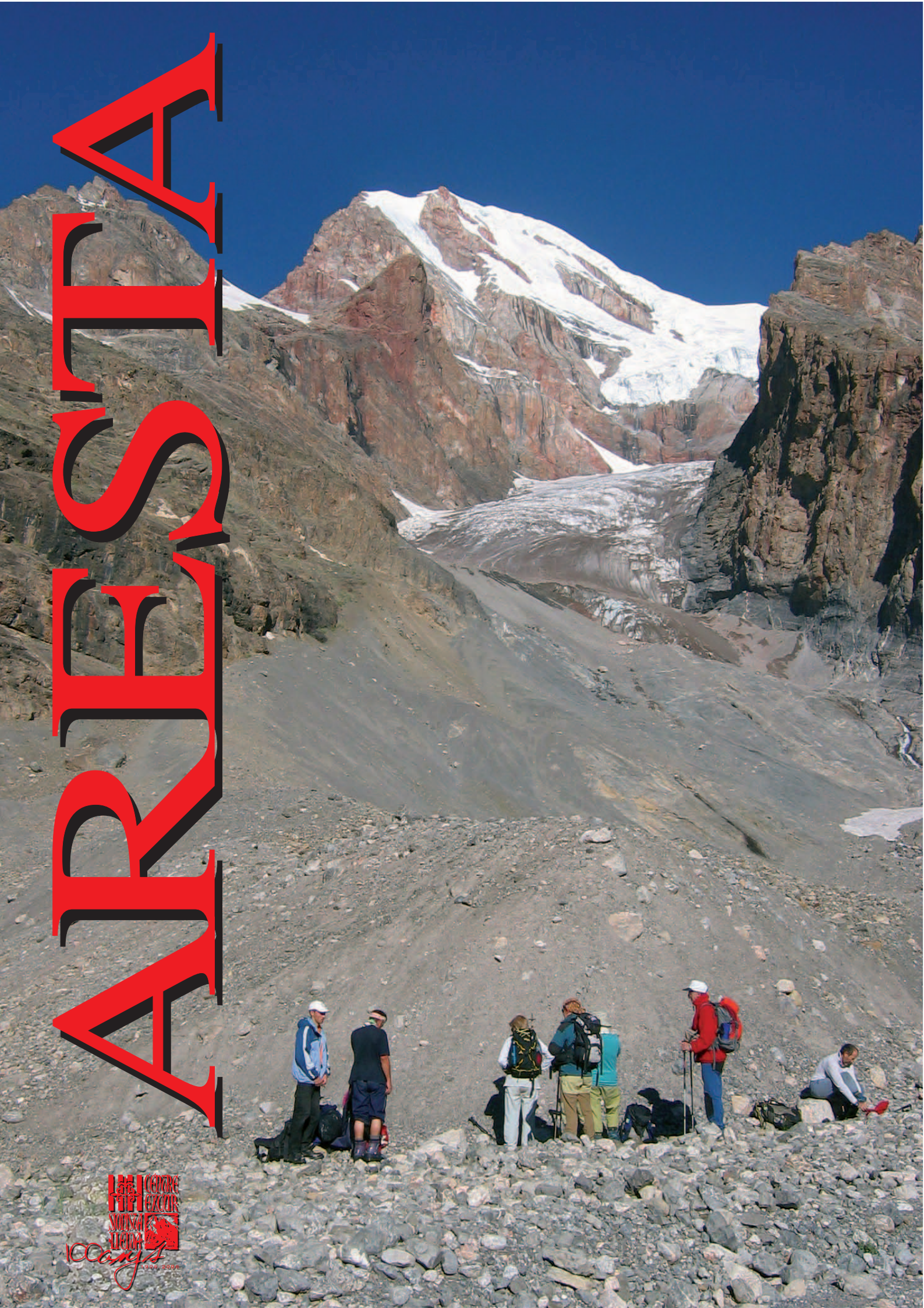

ARESTA

A group of hikers is standing on a rocky, grey moraine in the foreground. They are looking up at a massive, snow-capped mountain peak that dominates the background. The mountain has steep, rocky slopes and a large glacier flowing down its side. The sky is a clear, deep blue. The hikers are wearing various outdoor gear, including backpacks and trekking poles. The overall scene is one of a high-altitude, rugged landscape.

**THE 10000
FOOT EXCURSION
SOUTHERN
UTAH
10000
FOOT EXCURSION**

ARESTA 73
GENER - FEBRER 2005

2

TEMA DE PORTADA
PER TERRES DE L'ÀRIA CENTRAL (II)
M. Lluïsa Huguet i Recasens

5

ALPINISME
UN ESTIU A TOTA CRESTA
Miquel Àngel Ramos Pinto

8

VIDA DEL CENTRE
Equip Aresta

9

MEMÒRIA DE CENT
ANYS D'EXCURSIONISME

10

RAID
UKA-X-TEAM LLEIDA:
RESUM TEMPORADA 2004
DE RAIDS D'AVENTURA
Robert Guilera Giralt

12

100 ANYS - 100 CIMS
(RESERVA'T L'ONZE
DE SETEMBRE DE 2005)
Àngel Gàzquez

14

EL GRAN ESPELEOJOC
DE LA FONT D'ANDANA

16

SEAM
10a EDICIÓ DEL CICLE DE PROJECCIONS
D'ALPINISME I ESCALADA CIUTAT DE LLEIDA
Guillem Ullastre

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sàez, Núria Solé i Juli Vallory. **DISSENY GRÀFIC:** Josep Herrándiz. **EDITA:** Centre Excursionista de Lleida. **REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:** C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: cel@lleida.net. INTERNET: <http://www.lleida.org/cel>. **IMPRIMEIX:** Arts Gràfiques Bobalà, SL. **DIPÒSIT LEGAL:** L-39-1958. Tirada: 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 13 euros. Preu del número: 2,40 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. **FOTO DE PORTADA:** Chintarga (5.489 m). Foto: Jordi Mayor. **COL·LABOREN:**

AQUEST ANY s'enceten els actes i activitats relacionats amb la celebració del primer Centenari d'existència del nostre Centre Excursionista de Lleida (CEL), aniversari que ha de complir-se el 2006. També hi coincideix, en el mateix any, el cinquantè aniversari de la creació del nostre Grup Espeleològic de Lleida (GELL) i també el cinquantè aniversari de la represa de l'existència del CEL, entitat nostra aturada uns quants anys a conseqüència de la passada i desgraciada Guerra Civil Espanyola.

La Comissió Organitzadora del Centenari, integrada per una colla de socis, ja fa temps que treballa en el disseny i elaboració del programa commemoratiu preparat amb aquesta finalitat. El programa es concretarà en múltiples activitats i iniciatives relacionades amb el món editorial (publicació de monografies), amb el món esportiu, que ens és propi, (expedicions...), amb l'equipament tècnic (escalada), amb temes culturals, amb actes lúdics i amb aspectes socials i institucionals, entre molts altres.

Properament es presentarà públicament el programa i calendari oficial i es preveu l'acte d'inauguració oficial del Centenari pel mes de juny d'enguany, amb el qual es donarà el tret de sortida a la celebració del seguit d'activitats programades que s'aniran estenent fins arribar a l'acte de cloenda del proper any.

Cent anys d'existència és un termini de temps que, per si mateix, evidencia la importància social d'una entitat civil a la qual se li pot atribuir un caràcter quasi institucional per raó de la seva trajectòria ciutadana. Avui podem afirmar que el CEL forma part de la història de Lleida amb lletres grans.

Des de l'**Aresta** animem la massa social del nostre Centre a participar i gaudir del Centenari amb l'entusiasme a què ens té acostumats i que es mereix la nostra entitat d'existència centenària però sempre jove d'esperit.

Us desitgem un bon any i bon Centenari, us hi esperem a tots.

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Per terres de l'Àsia Central (II)

La Pepa i la Maria al pas Alaudin (3.860 m).

Foto: M. Lluïsa Huguet

10 dies per les muntanyes Fannky

A uns 100 quilòmetres de Samarcanda, i després de fer una bona estona de tràmits a la frontera amb el Tadjikistan, es passa pel poble de Panjikent, que permet, uns 50 quilòmetres més, penetrar en una esplèndida vall de les Fan que porta al camp base Artuch (2.200 metres). El camp Artuch té, herència de l'època soviètica de l'alpinisme, un refugi de muntanya i uns barracots on poder, abans d'emprendre la ruta, dormir en un bon llit i prendre una dutxa calenta. Tot en una situació força precària davant la manca de recursos per mantenir-lo, però prou digne i suficient. Ja al camp Artuch, s'intueixen les dimensions de les muntanyes que recorrerem durant quasi 10 dies. Parets verticals i geleres ens observen, fent-nos adonar de la fantàstica ruta que ens espera.

La primera etapa transcorre per un espai que permet superar uns 700 metres de desnivell per ascendir fins al llac Kulikalon (que significa gran llac) a 2.900 metres d'altitud, on instal·lem el primer campament de l'itinerari. En aquest gran plató, hi ha el llac color turquesa, envoltat dels pics Adamtash, Mariya, Rudaki i Mirali, que superen els 4.500 metres. Destaca, en el paisatge, la presència d'una vegetació endurida pel clima; dominen els boscos de tuïes, amb les soques recargolades per la força del vent i la neu.

La segona etapa de la ruta permet superar un primer pas de muntanya. Uns 900 metres de desnivell porten fins al pas Alaudin (3.860 m). L'ascens resulta fàcil, però dur, fins al coll que permet albirar plenament el sector: les geleres, que es precipiten sobre els buits en les verticalitats d'aquestes muntanyes, són l'aspecte més impactant dels cims que superen els 5.000 metres: el pic Champdara (5.200) destaca entre ells. Els 950 metres de desnivell del descens porta a la vora del llac Alaudin (2.900 m), en la vall del riu Champdara. Aquí es pot gaudir d'un altre lloc d'acampada per una o dos nits, i deixar-se endur pel panorama que ofereix la zona. Les aigües color turquesa del llac i les belles nits estelades són una companyia ben grata.

Prop del llac Alaudin hi ha ubicat el Vertical Camp, una zona d'acampada i refugi, que és una altra vall d'entrada a les muntanyes que visitem. Per aquesta vall normalment hi accedeixen els muntanyencs i alpinistes, sobretot russos.

En una jornada més s'ascendeix al llac Mutnoje, a 3.600 metres. Es va deixant la vegetació endarrere i, entre les morrenes, el paisatge es va tornant cada vegada més alpí. Tot i així, encara es van trobant pastors tadjik amb els seus ramats. El cim més alt de les muntanyes Fan, el pic Chimtarga, de 5.489 metres, apareix ja impressionant amb els

seus serrats. Des del campament en el llac Mutnoje, és factible realitzar l'ascensió al Chimtarga, però l'alcada i les dificultats tècniques fan necessari dos o tres dies i un plantejament més complet del viatge. També, des d'aquest plató, es té una gran visió sobre el pic Energiia (5.105 m) i tot un seguit de cims, com el Zamok i Kaznok, que tanquen la vall glacial.

Un dia de descans en el llac permet una millor aclimatació i la possibilitat de realitzar alguna ascensió més modesta, com per exemple al pas Kaznok (4.100), amb la qual cosa és factible obtenir una visió més àmplia de les muntanyes que estem recorrent.

Les dues jornades següents transcorren en un ambient de completa alta muntanya, ja que s'ha d'ascendir fins als 4.740 metres del pas Chimtarga, punt culminant de l'itinerari. Fer-ho amb dos etapes permet superar el pas sense problemes i, sobretot, gaudir de les muntanyes. Sota mateix del pas, hi ha un petit plató que permet instal·lar-hi un campament, a 4.500 metres, després de pujar els 900 metres de desnivell que hi ha des del llac Mutnoje, per un terreny fàcil, però dur, a través d'una gelera, que porta a sota mateix dels pics Chimtarga i Energiia. L'espai del campament és esplèndid amb la verticalitat dels 1.000 metres de paret del Chimtarga, inaccessible des d'aquí, i la dreta pala de neu de l'Energiia. La visió des del camp sobre el massís de les Fannsky és impressionant, descobrint un racó de les muntanyes del món, sempre tan belles i atractives. A més dels pics esmentats, s'observa l'altiu Bolshaia (gran) Ganza (5.308) i el Malaia (petit) Ganza (4.956), entre molts d'altres.

Només 300 metres de desnivell separen el camp del pas Chimtarga, que se supera, després d'una llarga diagonal per un terreny de morrena fàcil, però pendent. En els 4.740 metres del pas, el panorama no deixa indiferent. A més dels pics ja esmentats, apareix el vessant oest amb la presència del pic Moskva (5.046). La vall que s'obre, profunda i interminable, a la vista és la del riu Zindan (que significa presó, en uzbek, per les roques que la rodegen). Un cop dalt del coll, un grup ben aclimatat i motivat, i equipat amb grampons i piolet, pot plantejar-se pujar al pic Energiia sense massa pèrdua de temps; són uns 500 metres d'una dreta pala de neu, possiblement realitzables amb unes 2 hores. Però cal pensar en el descens i la continuïtat de la ruta.

El descens, de més de 1.500 metres, recorre un terreny gens complicat que només se suavitza en arribar a la vora del riu,

que neix de la gelera del pic Energiia. Durant la ruta, es poden anar albirant diverses valls que baixen dels grans cims, que a poc a poc es van deixant endarrere.

El darrer campament se situa a la vora del llac Bolhsoii Allo, a 3.180 metres. Un llac de grans dimensions, d'un intens color blau turquesa, que segons ens van explicar, es va veure modificat arran d'un sisme, el 1916, que provocà grans esllavissades de roques i conseqüentment varià la forma de la vall extraordinàriament i formà l'actual gran llac. La veritat és que els grans blocs de roques són presents arreu de la gran vall que acull el llac. En una banda del llac, s'obre encara una vall tancada per cims de més de 4.000 metres que fa de l'indret un espai d'esplèndida bellesa.

La darrera jornada, dura pels més de 1.400 metres del descens i els dies ja acumulats en la muntanya, recorre la resta de la vall del riu Zidan, entre, altra vegada, especials boscos de tuies i laberints de grans blocs de roques, per baixar a la profunda vall del riu principal, l'Archimaidan. La llarga etapa, ja en terres baixes, no és exempta d'atractius; a poc a poc es van retrobant petites comunitats rurals i de pastors tadjik. Algunes famílies tadjik, durant l'estiu, viuen

Llac Alaudin.

Foto: Jordi Mayor

Bolshaia.

Foto: Jordi Mayor

a les muntanyes, aprofitant les pastures, conreant patates i altres productes a la vora dels rius que hem vist néixer. En veure grups de caminants ofereixen la seva hospitalitat, convidant a provar el seu *airan* (iogurt), pa i te, compartint, així, breus instants en les seves senzilles cabanes.

Vall avall, prop de la confluència dels dos rius, s'intueix ja la pista transitable per antics tot terrenys soviètics. En els prats que hi ha prop del llogaret anomenat Amshut, és pos-

sible fer el darrer campament, per l'endemà retornar a Samarcanda o a Tashkent, la capital de l'Uzbekistan.

Queda, doncs, en la memòria la visió extraordinària d'una zona del món tan desconeguda com atractiva.

Hi vam ser l'agost del 2004: Xavier Martínez, Jordi Mayor, Pepa Mallol, Jordi Guivernau, Maria Huguet i jo mateixa.

M. Lluïsa Huguet i Recasens

mobles

l'ebenista

projectes i dissenys a mida

ctra. vall d'aran, km. 10,7 · 25124 rosselló (lleida) · tel. 973 73 27 79 · fax 973 73 27 16

Un estiu a tota cresta

Arriba el bon temps i s'allarguen les hores de llum... condicions ideals per gaudir de la natura i de la muntanya! Aquest any he d'aprofitar-ho, ja que acabo la carrera i em queda un estiu bastant lliure, què puc fer?, la travessa del GR-11, viatges exòtics,... però són activitats que requereixen molts dies... per què no una combinació de senderisme amb l'ascensió a cims utilitzant l'escalada?, així, faré crestes pels Pirineus i si cau alguna cosa pels Alps, millor. És una activitat que amb un cap de setmana en tens prou i de pas em dedico a ratllar tresmils... a veure si acabo la llista del Feliu. Bé, aquí us passo un recull de les activitats tresmileres d'aquest estiu 2004:

Els pics Russell (3 i 4 de juliol)

Comencem per la part oriental del Pirineu aragonès, una cresta fàcil per coronar els cims que porten el nom d'aquest comte francès del segle XX, tan important en la història del pirineisme. La llarga pista de Vallhiverna, amb els seus 9 km, ens deixa al refugi de pescadors i des d'allà, pel GR-11 i per la pleta de Llosars, arribem a l'*ibón* de Llosars on decidim plantar el campament. És un lloc impressionant encerclat pels cims més alts de la serralada: des dels mateixos Russell a la dreta fins a l'Aneto i la cresta de Llosars a l'esquerra. Un cop ha marxat el sol, sopem i ens fem al sac. Fa una nit deliciosa, i tot i que hem portat la tenda, decidim fer bivac. El soroll del despertador trenca el silenci de la nit i quan el sol comença a despuntar ja som al peu de la cresta SE on comença l'ascensió. El jorn, que s'ha aixecat net i sensacional, comença a portar núvols de mala pinta i un vent gelat fa pesada la progressió per l'aresta. Alguns passos que no superen el II grau ens deixen al pic Russell Oriental (3.146 m), des d'allà, amb algun passet aeri, arribem al pic Russell (3.207 m). El dia s'ha ennegrit i els núvols enfosqueixen el paisatge, fins i tot l'Aneto i el Tempestats es van tapant. Deixem les motxilles i ens apropem a la punta de la Bretxa Russell (3.192 m), que assolim sense problemes. Davant nostre tenim la mítica cresta de Salenques que ja ronda pel meu cap que l'he de fer, així com el Margalida i el Tempestats. Un cop feta la feina, refem el camí, recollim motxilles, baixem per la via normal i davallem a la gelera sud. Pugem a l'Agulla SW de Russell per un terreny descompost i finalment cap a les dues de la tarda arribem a l'*ibón* de Llosars. Refem motxilles i tirem avall. Al refugi de Pescadors, un munt d'excursionistes esperaven l'autobús, nosaltres volem caminar, però al final ens en penedim una mica...

M'hi van acompanyar l'Oriol Cuadrat i l'Anna Farrero.

Passos d'equilibri per l'aresta sud-est dels pics Russell.

Foto: Miquel Àngel Ramos Pinto

Cresta de Costérillou (24 i 25 de juliol)

A tot arreu he llegit i m'han parlat, sobre escalada als Pirineus, que aquesta és una cresta molt aspra, i on es corona el tresmil més difícil de la serralada: la Torre de Costérillou o Agulla George Cadier. Així que aquest cap de setmana ens traslladem fins a l'altra punta del Pirineu i arribem, un radiant dissabte, a Sallent de Gállego, en ple festival de Pirineos Sur. Remuntem la llarga vall que puja al refugi de Respomuso i acampem als *ibones* de Arriel, on aconseguim un foradet per a la tenda. La tarda la vam passar contemplant el paisatge, banyant-nos en les fredes aigües dels *ibones* i obrint unes vies curtes d'escalada que els experts van classificar entre V i VI... hi ha tant "friqui" aviat!

Una nit estelada dona pas a un matí net, clar i fred. Quan el sol ja despunta darrere de la Gran Facha el nostre grupet contempla l'indret: a la dreta la mítica cresta del Diablo (assigantura pendent), davant seu la cresta de Costérillou que acaba al gegant Balañous, a l'esquerra la muralla dels Frondelles, i darrera els Infernos. La neu que encara hi ha ens complica una mica el tram final, però posem una corda fixa per remuntar les últimes rampes molt gelades que ens deixen al peu de la barrera fronterera. Un cop superat aquest tram de lenta progressió comencem l'ascensió a l'Agulla d'Ussel (3.022 m) que després d'una llarga grimpada de II grau aconseguim assolir tot contemplant el gran i dilatat panorama que s'estenia als nostres peus. Des d'aquí, la cresta s'estreta considerablement fins al punt de dubtar els punts per on passar. Just abans de la Torre, ens encordem per superar el fàcil però delicat Arc Boutant, que ens deixa a la canallera del primer llarg que supera un passet una mica extraplo-

mat (IV), però que gràcies a un pitó potent es pot superar sense problemes. Un cop a la reunió, una nova escalada de IV grau ens deixa al cim de la Torre de Costérillou (3.049 m). Els problemes d'escalada ja s'haven acabat, només un rapel volat d'uns vint metres i una llarga trepada de III són les complicacions que queden. Finalment l'aresta se suavitza i es va fent més ampla tot atacant el sostre de la zona, el Balaçous (3.144 m), un magnífic balcó vers el Pirineu més occidental.

Malgrat que la nostra intenció era fer també els Frondellas, l'hora i el llarg camí que ens queda fins a casa ens fan desistir de la idea i des de la bretxa Latour uns tirem pel camí de pujada del matí i l'Oriol i jo ens decidim pel vessant d'Arriel, més directe però més delicat en la part superior per la caiguda de pedres.

Cap a les set de la tarda ens plantem la tenda per refer motxilles i cap a Lleida uns, i altres cap a Collbató. Cap a la una de la matinada arribem a caseta. Em van acompanyar els Alberts de Collbató amb els seus gossos Verdi i Crostó, l'Oriol dels Alamús i el Miquel de Sant Sadurní.

Cresta Maubic - Maou (31 de juliol i 1 d'agost)

Un altre gegant del Pirineu ens espera per l'oblidat, però bonic, vessant francès: el pic Long i tota la cresta que ens permet assolir quatre tresmils. El dissabte per la tarda pugem fins als 2.680 m perquè la jornada següent no sigui tan dura. Durant bona part de la pujada, una altra cresta em crida l'atenció: la de Trois Conseillers, que l'any anterior havíem volgut fer però que el mal temps ens va fer abandonar i acontentar-nos amb el veí Néouvielle.

Passem la nit quatre en una tenda de tres, i l'incipient jorn arriba amb algun núvol sospitos, però que no fa perillar la jornada. Cap a les vuit del matí passem la barrera dels 3.000 m i poc després arribem a l'Agulla Tourrat, des d'on ens disposem a tirar a tota cresta des del pic Maubic (3.058 m): ens fiquem el casc, l'arnís i els trastos i ens dirigim vers el sostre de la jornada. De mica en mica l'aresta s'estreny fins que es fa necessari un rapel d'uns 20 m. Un cop superat i passat un petit flanqueig de roca descomposta, una entretinguda trepada de II i ocasionalment de III ens deixa dalt de la piràmide del Pic Long (3.192 m). El temps aguanta però no val a badar, ja que els núvols fan preveure una tarda plujosa. Tot davallant per terreny descompost abandonem la via normal d'ascens i ens dirigim al pic Badet (3.160 m), on després de grimpar i crestejar per terreny poc agradable aconseguim el cim sense problemes (PD). Durant aquest tram ens trobem les primeres persones de la jornada, fins i tot algú que anava de Cuita al Sol. Per acabar la cresta, davallem per terreny més fàcil i en poca estona som

Obrint el segon llarg a la Torre de Costérillou.

Foto: Miquel Àngel Ramos Pinto

L'Oriol assegurant en un flanqueig sota la piràmide cimera del Pic Long.

Foto: Miquel Àngel Ramos Pinto

al Pic Maou (3.074 m). Veient que el Campbieil i l'Estarange són prou lluny per deixar-los per un altre dia, anem baixant per delicioses tarteres i finalment, passant per una gran esplanada de terreny càrstic, arribem a la tenda per refer motxilles. Amb el cel tapat, desfem el camí i amb alguns trons ressonant, arribem al cotxe.

Finalment no va ploure. M'acompanyaven l'Abel, l'Oriol Cuadrat i el Jandro.

Cresta Cabrioules - Lézat (13 i 14 d'agost)

Una càlida tarda de divendres anem a Benasc. Objectiu: Cabrioules-Lézat per la vall de Remunyé, una llarga cresta amb grau que no passa de IV, però amb travesses molt azeres i passets en roca poc fiable, en un marc incomparable: la Vall de Lis i d'Espingo per França i la de Lliterola i Remunyé per l'Aragó. A quarts de sis de la tarda deixem el cotxe i remuntem la vall fins que amb les últimes llums de la tarda comencem a preparar la dura jornada de l'endema...

Encara de nit, dos frontals remunten el final de la llarga vall i les primeres llums del dia els gafen en el punt on Remunyé s'ajunta amb Lliterola, al costat de la Forca de Remunyé. Un cel net i clar, amb una brisa freda, ens dona la benvinguda i a quarts de nou del matí arribem al primer cim, la Tusse de Remunyé (3.041 m). Allà, contemplant l'incipient

jorn, ens equitem i mengem alguna cosa. L'aresta es veu elegant però llarga... davallarem al Coll de Cabrioules i comencem a crestejar cap al Cabrioules Oriental (3.116 m), on arribem després d'alguna escalada una mica delicada però sense necessitat de corda. Des d'allà i per una divisèria que sembla el tall d'un ganivet ens plantem al Cabrioules Occidental (3.106 m), són quarts de deu. Continuem i fem, sempre amb cura, la punta Mamy (3.048 m) i tot just a la punta Lacq (3.010 m) m'adono que m'he oblidat la càmera de fotos a l'últim Cabrioules, ja em veus tornant a aquest pic refent la cresta i tornar on el Miquel m'està esperant... en total, perdem pràcticament una horeta, tot i així només són les onze del matí.

Davallem fins al punt més baix de la travessa (la bretxa Lézat) i trobem el primer pas d'escalada: el Gendarme Blanco, un mur llis d'uns 10 m que ha de ser superat per l'esquerra aprofitant un bloc encastat que permet fer la travessa, un pitó de no se sap quan n'assegura la sortida i res més. Un cop superat aquest escull prosseguim encordats, fent tirades de III per superar les diferents agulles de Lézat, fins que abans de pujar a l'última cal fer un parell de tirades de IV, la primera en roca bastant dolenta i amb molt pati, la segona, però, en una roca d'immillorable qualitat, seguint una perfecta fissura amb tendència a l'esquerra i després quasi horitzontal a la dreta i fàcil d'assegurar. Un cop superat això, arribar al cim del Lézat (3.107 m) no és gaire complicat. Són les tres de la tarda.

Ara toca tornar a la tenda, refer motxilles i baixar al cotxe. El cansament es deixa notar i després de davallar per corriols de roca molt inestable i perillosa, hem de remuntar fins al coll de Llitterola, per damunt dels 2.900 m, baixar a 2.700 i tornar a pujar fins al costat de la Forca de Remunyé a uns 2.850 m. Pels volts de les vuit de la tarda érem a la tenda i

a cosa de les nou començàvem a baixar per la vall, per arribar al cotxe a quarts de dotze de la nit... en total, divuit hores d'activitat amb pocs descansos!!!

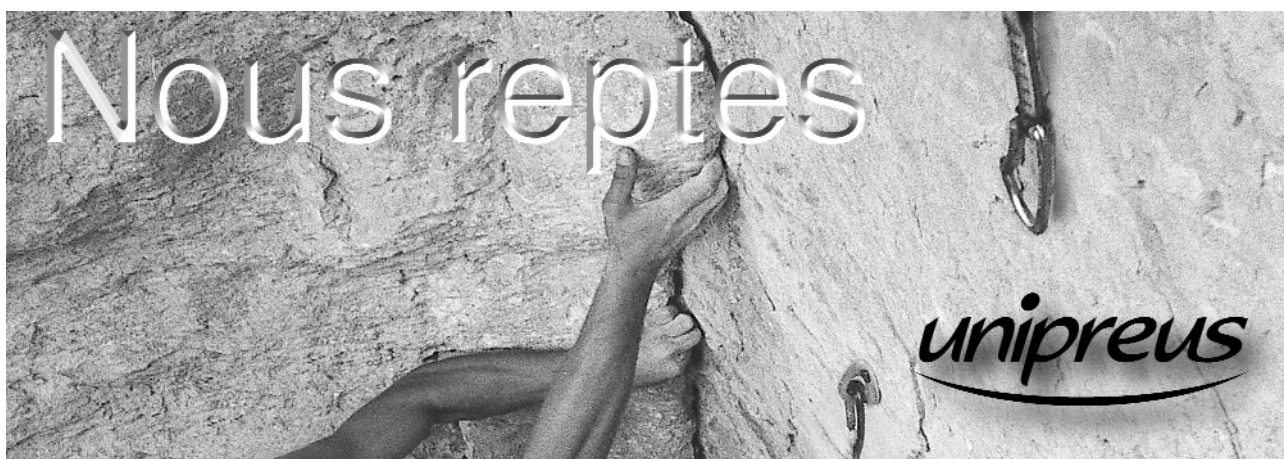
Em va acompanyar el Miquel de Sant Sadurní.

Cresta de Llosars (11 i 12 de setembre)

Ja amb el final de l'estiu al damunt i amb prediccions meteorològiques confuses, apareixem de nou a la vall de Benasc per la Diada. Objectiu: l'Aneto (3.404 m) per l'aresta sud (de Llosars). Una nit de llamps i trons que il·luminen el cel dona pas a un matí incert, però que fent cas de les prediccions no ha de fer por. Matinem i, sortint de l'ibón inferior de Llosars, a quarts de vuit del matí ja fem el primer tresmil: l'agulla Argarot (3.035 m), després d'un petit rapel i de grimpar per unes plaques llises de III, assolim l'Agulla Tchihatcheff (3.052 m). Un impressionant rapel ens separa de la tercera agulla, la de Franqueville (3.065 m) on arribem sense gaires problemes, tret de tenir cura per la caiguda de roques. Tot i que sembla que el sol es vol imposar, els núvols es van apoderant de la zona i la resta d'ascensió fins a l'Aneto la fem enmig d'una espessa boira i per una cresta una mica descomposta i de tacte fred. Finalment, abans del migdia assolim l'Aneto de forma diferent a l'habitual. La baixada, per una gelera oberta i que ha perdut extensió (recordo haver-la vist el setembre de 1995), la fem per Vallhiverna, on tenim el material. A les cinc de la tarda arribem al refugi de pescadors, des d'on agafem el bus que ens deixa a Plan de Campament, on tenim el cotxe.

Érem l'Oriol Cuadrat, el Roger de Barcelona i jo mateix.

Miquel Àngel Ramos Pinto

Apunts i comunicacions

Visita del Paer en Cap

El dia 3 de desembre va voler afegir-se a la trobada habitual dels divendres, acompanyat de la seva família i d'uns amics, l'Àngel Ros, alcalde de Lleida. Els motius de la visita eren diversos:

d'una banda va poder comprovar el magnífic treball de restauració fet a l'armari, propietat del CEL (perdut, com tantes altres coses, amb la guerra civil), que vam recuperar de mans de l'Ajuntament a començaments del 2004 i que per a nosaltres significa un pas més en el restabliment de la nostra història com a entitat. D'altra banda, va significar el retrobament amb persones amb les quals havia compartit, no fa tants anys, tasques de responsabilitat al Centre i a l'últim, poder visionar, en companyia dels altres participants, les fotografies i la pel·lícula de la sortida a l'Aneto del mes d'agost passat, filmada pel nostre soci Juanjo Garra i àmpliament comentada per tots els presents. En resum, una estona molt agradable d'un divendres com molts altres.

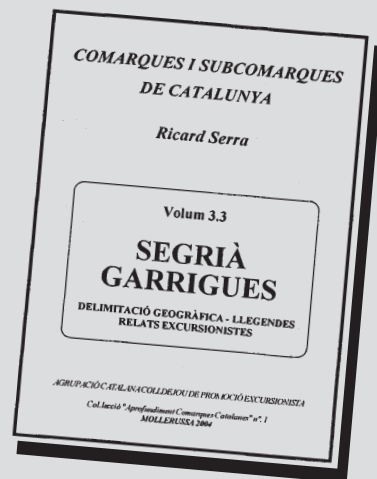
XLVI Pessebre al cim d'una muntanya

El passat 19 de desembre va tenir lloc la tradicional excursió del Pessebre, aquest any a l'ermita de Santa Fe, a Organyà.

Més d'un centenar de persones entre grans i no tan grans, després d'una bonica caminada a mida de cadascú, vam gaudir d'un dia assolat i d'uns paisatges encisadors. Al voltant del Pessebre es van entonar boniques nades i vam poder contemplar la panoràmica per deixar-ne constància gràfica.

Un grup més agosarat va intentar arribar al cim de Santa Fe escalant la paret que hi dona accés, i encara que les condicions tècniques ho varen impossibilitar, van permetre una bona estona de distracció al grup congregat, que feia el seguiment del grup d'escaladors.

El nostre consoci i membre de la Junta, vocal del grup de Veterans Àngel Gàzquez juntament amb el seu company i amic Jové, ens ha sorprès una vegada més amb una bonica excursió. Esperem que el proper any puguem tornar a trobar-nos novament i des de les pàgines de la nostra estimada Aresta, els demanem que continuïn un any més, ja que el proper serà el Pessebre que donarà l'entrada a la celebració del Centenari: Àngel i Jové, per molts anys!!!

L'Agrupació Catalana Colldejou de Promoció Excursionista (ACCPE), ens informa del seu volum *Segrià-Garrigues*, que pel seu contingut ens pot interessar, sobretot a aquells que vivim en aquestes comarques. A més a més de rutes en cotxe, en BTT i a peu, conté llegendes, dites i refranys geogràfics, història de la divisió comarcal de Catalunya, cims i turons dels municipis i una gran quantitat de fotos en blanc i negre i en color. ANIMEU-VOS!!!

El sopar del Centre es farà el dia 25 de febrer, divendres.

Ja us anirem informant.

Els nous socis del nostre Centre són els següents:

Joan Pallé Torre
Ariadna Pallé Argilés
Marian Puyals Canal
Ana Belén Pérez González

Caterina Argilés Aluja
Enric Gutiérrez Vidal
Oliver Woolley
Carles Sabaté Vives

La loteria del Centre es pot cobrar a la Caixa d'Estalvis de Sabadell de l'avinguda Francesc Macià, o bé a la secretaria del CEL fins el 22 de març.
NO US N'OBLIDEU

MEMÒRIA DE CENT ANYS D'EXCURSIONISME

Lo nostre art antich desapareix

"En un plas relativament curt, cosa d'un any, tenim noticia de les següents desaparicions:

Del vell monastir de les Avellanes, dos sepulcres, dos veritables obres d'art, que guardaban les despulles del comte d'Urgell, Armengol IV y de sa esposa la comtesa Na Dolça. Sepulcres, venuts am profanació ...

De Gausach, una estela de marbre blanch d'un monument fune-rari galo-romà que hi havia adosat á la paret de la rectoria ...

D'Alcoletge, un cuadro pintat, de regular tamany, que represen-taba l'imatge d'un sant ...

De Golmés, un hermós retaule gòtich que's va vendre pera poguer fer reparacions a l'iglesia ...

De Benavent de Lleyda, un altre retaule que també's va vendre pera fer reparacions a l'iglesia ...

De Les Bordes, una llosa que hi havia al costat de la porta de l'i-glesia ..."

Aquesta crida la feia l'Alfred Pereña, advocat, polític i membre del CEL, en el butlletí núm. 1 del gener de 1908, ara fa 97 anys. La desaparició d'obres d'art a Catalunya començava a ser preocupant i les institucions catalanes donaren la veu d'alerta. Malgrat tot, de vegades es féu massa tard, algunes obres foren venudes a l'estranger i actualment s'exposen als més prestigiosos museus del món. Un important exemple en què no s'hi va ser a temps el tenim en les pintures de l'absis de Santa Maria de Mur, venudes per 60.000 dòlars, i que actualment es troben exposades al

museu de Boston. La mateixa sort haurien tingut les pintures de Sant Climent i de Santa Maria de Taüll si no hagués estat per la ràpida actuació de la Junta de Museus, que les hagué de recomprar per tal d'evitar que tambe anessin a parar a l'estranger. Les fotografies recullen el moment en què les pintures, ja salvades, són arrencades, embalades i empenen el camí cap a Barcelona tot travessant el pont de la Noguera Ribagorçana al seu pas per Barruera. Això va tenir lloc cap a darrers de desembre de 1919.

Mª Carme Valverde

Uka-X-Team Lleida: resum temporada 2004 de raids d'aventura

Si l'any passat, en el número 66 de l'ARESTA, us presentàvem l'esport dels raids d'aventura, enguany us oferim nous aspectes d'aquest món així com l'activitat que ha dut a terme el nostre equip del qual en formen part quatre socis del Centre. Ha estat, sens dubte, un any que el podríem resumir com la consolidació de l'Uka-X-Team com a equip punter a nivell nacional dins d'aquesta disciplina.

Per aconseguir aquesta consolidació hem ampliat el grup original, format principalment pels socis del Centre: David Bedoya i Robert Guilera amb el Víctor Sans i altres components. Així, a nivell masculí els reforços han estat David Jensana de Castelló de Farfanya, Jordi Pàmies de l'Espluga de Francolí, David Duaigües d'Almatret i l'ñ lex Estela de Flix.

I tan importants com aquestes incorporacions masculines ho és la part femenina de l'equip: Uka-X-Team W's. La principal promotora n'és la sècia Eli Sècias junt amb la Berta Tarrés. Les altres dues fēmines del grup són les manresanes Neus Parcerises i Núria Picas. Només amb el nombre de components ja dóna una idea de l'envergadura del projecte que portem entre mans que no és altra que participar en el Campionat del Món de Raids d'Aventura. Aquest ha estat, de fet, el gran repte d'enguany i que únicament per motius econòmics no s'ha pogut dur a terme. I és que per moure un equip de cinc persones per diferents continents fan falta molts diners. Però com que som un equip de gent jove, molt motivada i que cada vegada disposem de més col·laboradors, pensem que ben aviat podrem aconseguir els nostres somnis.

Deixem-nos de lamentacions i remuntem-nos a l'inici de la temporada en una prova de la Lliga espanyola (LERA) celebrada els dies 6 i 7 de març a la Sierra de Gredos (Salamanca). El circuit, també anomenat Lliga North Face, reuneix els millors equips de l'estat i proposa unes proves

molt dures, on els 3 components de l'equip han de completar tot el recorregut sense cap mena de relleu. Ens hi esparaven neu i fred. Malgrat les dades, l'equip estava en forma i ens anàvem desenvolupant entre els millors, però la nit ens va confondre i alguna balisa ens va costar massa de trobar. Per qui no conegui el tema les balises són els punts de pas obligats marcats en les cartografies. A més, la pluja que ens va acompanyar, va obligar a suspendre la prova d'escalada, on teníem previst donar la campanada. Al final vam ser els setens d'una quarantena d'equips.

Després vam viatjar al Marroc, del 5 al 10 de maig, per disputar la primera prova de la XSeries que són proves que serveixen per seleccionar els equips que disputaran el Campionat del Món. Al calendari hi havia quatre proves de les quals se seleccionen els 3 millors resultats de cada equip. Per als equips espanyols hi havia tres places i 7 equips disputant-les. Vam carregar el 4x4 fins a la bandera i cap a l'Atles marroquí. Després de 1.000 km encara no havíem vist cap altre equip per la carretera, però sí que vam trobar molts policies marroquins molt simpàtics. Ens paraven per excés de velocitat (i aixè que la mesuraven a vista). Després de delicades negociacions sempre aconseguíem acords (suborns) interessants per ambdues parts. El viatge es va fer llarg i vam conduir tota la nit donant relleus al volant. Els rivals d'altres països venien amb avió. I és que la majoria d'equips, a part de ser més forts que el vinagre, tenen molta pasta. Sort que després de tantes hores de viatge ens esperava un recorregut preciós pels volts del M'Goun, de 4.071 m d'alt. La sortida es va donar al poblet d'Agouti (important centre turístic de muntanya amb multitud de *gîtes d'étape*), i després de 190 kilòmetres de cursa vam arribar al final de l'embassament de Bin-el-Ouidane. Al final, una meritèria 23a posició (els tercers espanyols) i començàvem a somiar amb la possibilitat de la classificació.

A Catalunya, enguany s'ha celebrat, per primera vegada, la Copa catalana que ha estat la fusió dels dos circuits: el Catalunya Aventura i la Copa Horitzó. En total, al calendari hi havia cinc proves. Els d'Uka vam començar aquest circuit el 29 i 30 de maig en una prova a la Serra de la Marina (Maresme) amb una carrera que tenia bona part d'orientació pels boscos i urbanitzacions costaneres. Un parell d'equivocacions ens van allunyar dels primers llocs. Vam quedar vuitens amb una mica de recança a causa dels horaris de tancament massa ajustats. I és que el fet de no completar una secció per estar tancada suposa penalitzacions tan grans que no hi ha recuperació possible.

Després van venir uns dies de moltes gestions per intentar aconseguir la injecció econòmica per viatjar als Estats Units per disputar la segona prova del XSeries.

Malgrat el disgust vam anar a Villalba de la Sierra (Conca) a córrer la segona prova de la LERA. Un recorregut fantàstic amb un rapel volat amb la bicicleta a coll i llargues seccions aquàtiques. Al final vam ser cinquens i recuperàvem algun lloc en la classificació provisional.

El 27 de juny es va celebrar la popular Txakal-X-Treme per Ivars de Noguera i l'embassament de Santa Anna, on vam aconseguir la victòria tant en categoria masculina (3r any consecutiu) com en femenina. La calor i un recorregut bastant llarg van fer estralls entre els diferents equips.

Per a les noies tornava el raid Atlanta per la Cerdanya, els dies 1 i 2 de juliol, que era el Campionat de Catalunya femení de Raids d'Aventura. Els equips femenins de l'Uka van aconseguir uns meritoris 4t i 9è lloc, en una prova on hi participaven fins i tot les campiones d'Europa d'esquí de muntanya.

Els dies 10 i 11 de juliol vam disputar a Les Arcs (França) la tercera prova del XSeries. Una prova amb molts metres de desnivell al voltant del Mont Blanc i amb un increïble descens d'hydrospeed per les aigües de l'Isère. Això és la prova reina del circuit i és que s'acumulen fins a 10.000 m de desnivell positiu en menys de 30 hores de cursa. Al final vam ser els 26ens (4ts espanyols) i amb les opcions de classificació per la final intactes.

Després vam iniciar una nova campanya de recerca de fons per a la darrera prova del circuit XSeries a Austràlia. Amb un termini tan just va ser impossible d'aconseguir els bitllets d'avió. Al final es van classificar els equips espanyols que havien aconseguit tres participacions, és a dir els que havien pogut viatjar als Estats Units o a Austràlia.

Encara mig descol·locats pel desengany vam anar a Puigcerdà a disputar una prova de la Copa Catalana, on la mala sort ens va acompanyar ja des del primer bucle, que ja vam començar últims. Després de recuperar un munt de temps respecte al cap de la cursa, vam tenir un error tàctic en l'etapa nocturna, que ens va deixar KO tècnic, tant en el raid com en la Copa Catalana.

Amb la moral baixa vam afrontar el cap de setmana del 25 i 26 de setembre, on vam repartir-nos en tres esquadres diferents. D'una banda, es va disputar a Talavera de la Reina (Toledo) la tercera prova de la LERA, on de nou vam aconseguir el 5è lloc de la general i la 4a plaça provisional en el circuit estatal. D'altra banda, es va disputar pel Montsec de Rúbies el Raid de la Noguera, puntuable per a la Copa Catalana. Aquí vam aconseguir la victòria tant en categoria femenina com en masculina. El més significatiu és que hi participaven la totalitat dels equips punters catalans.

A l'últim, vam decidir afrontar els dies 23 i 24 d'octubre el Gran Premio Inesca a Benasc, puntuable per a la Copa d'Espanya. El motiu era conèixer el funcionament d'aquest circuit per tal de plantejar-lo de cara a la pròxima temporada. La sorpresa va ser quan ja en el segon bucle anàvem al davant amb més de 20 minuts d'avantatge respecte als segons. Però una balisa que no vam trobar (estava mal col·locada) ens va suposar una penalització d'1 hora. Tot i així, vam marcar els millors temps parcials en diverses seccions i vam quedar tercers. I en una prova especial d'escalada esportiva celebrada al rocódrom de l'EEAMB, vam obtenir el segon lloc.

Cal esmentar que el soci Josep Gorgues de Rosselló també ha estat participant a les files dels amics de l'equip Minguella Extrem en les proves internacionals i en la Copa Catalana.

Finalment, volem agrair el suport del Centre en la nostra activitat, sol·licitant una subvenció econòmica a la Diputació de Lleida per tal de desenvolupar la nostra tasca. També agrair a les empreses col·laboradores com Medilast Sport, Montrail, Lof, Segre, Radical Balaguer, Homo Sapiens, Aigle, Artiach, K2, Lorpen i Power Bar, la seva cooperació.

I molt especialment a la botiga Uka Uka de Lleida, pel seu gran suport envers aquest projecte.

Ara la temporada ja s'ha acabat i és l'hora de començar a buscar quartos per al pròxim Campionat del Món i mentre... Non Stop Training.

Robert Guilera Giralt

100 Anys - 100 Cims

(Reserva't l'Onze de setembre de 2005)

En aquests sis mesos en què la llista dels cims ha estat exposada al públic, s'han reservat el 50% de les muntanyes. Com sempre, hi podem veure la botella mig plena o mig buida. Encara ens queden nou mesos per omplir-la. De ben segur que alguns us haureu sorprès per l'antelació d'una proposta programada per a l'11 de setembre de 2005, però davant d'un esdeveniment com el nostre centenari cal evitar les presses de darrera hora. Hi ha molta gent que s'està trencant les banyes des de fa dies perquè les diferents activitats rutllin.

Molts ens heu comentat que encara no sabeu què fareu aquell dia... i per aquest motiu precisament us demanem que us reserveu a l'agenda el dia per participar en un acte col·lectiu del nostre Centre i que implica la màxima participació de la ciutadania de Lleida i de la demarcació. Trieu abans que uns altres us agafin el cim que us fa més goig.

També ens comenteu que falta aquesta o aquella muntanya. La llista no està tancada. Si penseu que hi ha un cim

important que no ha estat inclòs, no dubteu a adreçar-vos a en Miquel Àngel Ramos o a en Joan Ramon Segura, que gustosament l'inclouran —i en treuran un altre.

També hi ha una llista de socis que s'han inscrit al final de la relació exposada al local del Centre com a "Comodins". Pujaran aquella muntanya que romanguí lliure al final de tot el procés o supliran les baixes de darrera hora. Per a l'organització poder gaudir d'aquest grau de predisposició és un plaer perquè facilita molt la feina.

L'objectiu d'aquesta nota no és altre que fer-vos acabar de decidir, agafeu el llapis i us apunteu a un cim. N'hi ha per a tots els nivells i de totes les dificultats. Després, feu córrer la veu entre els vostres companys i companyes de muntanya perquè en triïn un altre.

NOTA:

En cursiva, els cims ja escollits

N.	Pic	Alt.	N.	Pic	Alt.
1	PICA D'ESTATS	3.143	14	COLOMERS	2.932
2	SOTLLO	3.075	15	MEDACORVA	2.912
3	COMALOFORNO	3.033	16	MONTEIXO	2.905
4	BESSIBERRI SUD	3.030	17	BASSIERO	2.903
5	PUNTA ALTA	3.014	18	TOSSA PLANA DE LLES	2.902
6	BESSIBERRI NORD	3.014	19	PESSONS	2.889
7	MULLERES	3.010	20	PUNTA HARLÉ	2.886
8	PEGUERA	2.982	21	MONTSENT	2.882
9	CONTRAIG	2.957	22	FORCANADA	2.881
10	SENYALADA	2.951	23	PICA ROJA	2.881
11	SUBENUIX	2.949	24	MAUBERME	2.880
12	PALA ALTA DE SERRADER	2.944	25	PUI DE LINYA	2.868
13	BABORTE	2.938	26	PA DE SUCRE	2.863

LLIBRERIA TURÍSTICA

- REVISTES DE VIATGES • LLIBRES I GUIES TURÍSTIQUES
- GUIES D'ALLOTJAMENTS I D'OCI • MAPES DE CARRETERES I DE MUNTANYA
 - CARTOGRAFIA DIGITAL I EN RELLEU • RUTES SENDERISME
 - RUTES EN BTT • RUTES EN AUTOMÒBIL I EN 4x4 • RUTES D'HIVERN I D'ESCALADA
 - VÍDEOS I DVD • AMPLIACIÓ DE FOTOGRAFIES

C/ Ramon Llull, 8, baixos • 25008 • Lleida • Tel.: 973 241 267 • Fax: 973 241 267

N.	Pic	Alt.	N.	Pic	Alt.
27	RATERA	2.857	64	CAMPORAN	1.701
28	CERTESCAN	2.853	65	PUI DE LLERAS	1.688
29	AMITGES	2.848	66	GALLINOVA	1.681
30	MONTROIG	2.847	67	MIRA PALLARS (MONTSEC)	1.678
31	VENTOLAU	2.843	68	SANTA LIS (MONTSEC)	1.677
32	MONTARDO	2.833	69	COGULLÓ D'ARES	1.657
33	SABUREDO	2.830	70	CARRÀNIMA	1.624
34	SALÒRIA	2.789	71	TURP D'OLIANA	1.621
35	FILIÀ	2.789	72	SERRA D'AUBENC - COSCOLLET	1.611
36	MONTURULL	2.761	73	SERRA DE BUSA - COGUL	1.526
37	CERBÍ	2.750	74	ROCALTA	1.488
38	ENCANTATS	2.745	75	SANT QUIRI	1.475
39	BROATE	2.736	76	SANT MAMET	1.374
40	CAP DE MARIMANYA	2.664	77	SANT CORNELI	1.341
41	CADÍ VULTURO	2.647	78	CAMPANETA	1.254
42	CORRONCO	2.646	79	COMIOLS- ROCA ROJA	1.240
43	SARRAERA	2.645	80	MOLETA DEL LORD	1.181
44	CAMPIRME	2.633	81	MONTLLOBAR	1.105
45	MUNTANYÓ D'ARREU	2.626	82	MOLA DE SANT HONORAT	1.061
46	COMABONA	2.530	83	SERRA DE LA LLENA	1.023
47	ARMEROS	2.528	84	MONTROIG	951
48	MONTLUDE	2.517	85	PINÓS	931
49	MÀNIGA	2.515	86	GALUTXO	834
50	PEDRAFORCA	2.498	87	SERRA DE LES CANALS	830
51	SERRA D'ALTARS	2.482	88	SURO	830
52	L'ORRI (PORTAINÉ)	2.440	89	SERRAT del TALLAT - TOSSAL GROS	802
53	PADRÓ DELS 4 BATLLES	2.383	90	MONTMAGASTRE	764
54	MONT CALVO	2.290	91	TOSSAL DE SANT JORDI	729
55	CAP DEL VERD	2.274	92	ESCAMBRONS	500
56	PENYES ALTES DEL MOIXERÓ	2.260	93	MONTMANEU	498
57	URDOSÀ	2.233	94	PILAR D'ALMENARA	459
58	BACANERA	2.193	95	LA FITA ALTA - LA SERRA MOLLERUSSA	290
59	MONTCORBISON	2.167	96	MONTLLOBER	249
60	CADINELL	2.112	97	MORADILLA	242
61	BOUMORT	2.076	98	PEDRÓS D'ALBATÀRREC	229
62	SANT GERVÀS	1.887	99	CARRASSUMADA	211
63	CARREU	1.781	100	CAMPANAR DE LA SEU VELLA	

cuidem de tu,
cuidem de la terra.

Alimentació i
productes ecològics
Teràpies per a la salut
Tractaments per a la cura
del cos
Cafeteria
Comandes a domicili

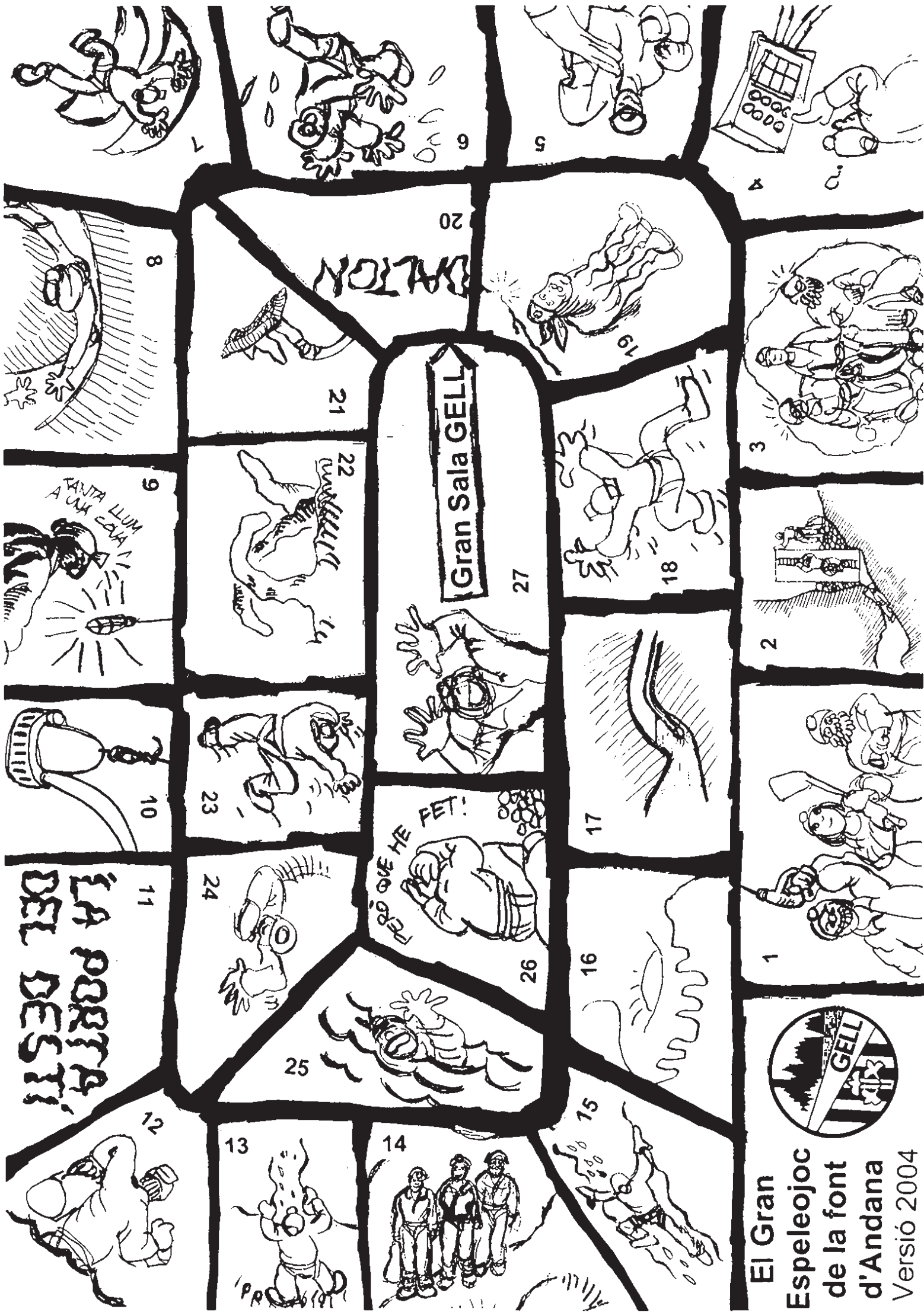
C/Ramon Llull, 6 25008 LLEIDA Tel. 973 83 40 21 Fax: 973 83 40 22 e-mail: biotiga@menta.net www.empreses.net/biotiga

tot en productes biològics

El Gran Espeleojoc de la font d'Andana

Regles del joc:

- n.º 0:** Aquesta casella és per deixar les fitxes abans de començar, per posar-te el neoprè, o per si et treuen del joc. Per entrar o tornar a entrar, necessites un 6 al dau. Però a partir d'ara no et valdrà per a res, ja que la seva equivalència serà igual a 0. A la font d'Andana, no es pot anar tan ràpid.
- n.º 1:** Uns personatges. En Trepant, n'Aixada i en Petardets.
- n.º 2:** El tub: Has tingut sort, el tub ja està instal·lat i pots iniciar l'exploració.
- n.º 3:** Voltes de dissolució: l'aigua, en el seu incansable esforç per sortir, ha excavat aquestes galeries que et permeten ficar-te dempeus i continuar.
- n.º 4:** Punt de comandament. Has de controlar el funcionament de les bombes i de la llum. No pots continuar fins que la resta dels participants t'hagi superat.
- n.º 5:** Primer jacuzzi. De jacuzzi a jacuzzi, saltes al segon jacuzzi.
- n.º 6:** El Bisbal. Perds una tirada rellicant pel fang.
- n.º 7:** Els gorgs. Resten intactes després de passar tanta gent. Segueixes.
- n.º 8:** Pas estret. Has d'esperar que et passi un company que t'ajudi a continuar.
- n.º 9:** L'encreuament. Hi ha el portàtil encès, cap problema.
- nº 10:** La bomba. Casella molt principal. No pots passar si el dau no et dóna just fins aquí, de manera que puguis connectar la mànega i vigilar que funcioni. Si et passes, tires enrere tants puns com has tret i tornes a tirar quan et toqui, fins que puguis parar-te aquí.
- nº 11:** El sífó. Ho sento però està ple. O el passes d'una revolada amb un número igual o superior a 2 de la casella de la bomba, o si treus un 1, has de tornar a començar.
- nº 12:** Segon jacuzzi. De jacuzzi a jacuzzi, te'n vas al primer jacuzzi de tornada.
- nº 13:** Afluent de l'Andreu. No cal que hi pugis, segueixes endavant.
- nº 14:** Saleta Gamusinos. Un lloc de tranquil·litat, no pateixis. Pots continuar explorant.
- nº 15:** Pou Fuliola. Tot seguint l'aigua, tornes a l'afluent de l'Andreu.
- nº 16:** La Pica Baptismal. Has tingut molta sort, te'n vas a les excèntriques de després del sífó Dalton.
- nº 17:** El tub de PVC. Casella principal, no pots passar el sífó Dalton sense caure aquí. Si treus un número superior, has de comptar cap endarrere.
- nº 18:** L'afluent de la masturbació. T'has encigalat, perds el temps escalant. Tres tombs sense tirar, suposo que en tindràs prou.
- nº 19:** El Macarró. Has arribat com una somera i l'has trencat. Quedes eliminat!
- nº 20:** El sífó Dalton. També està ple. No cal que t'ho digui, si no el pots passar d'una revolada, tornes a començar.
- nº 21:** La polla Sifredi. Res, sense perdó. Directe a l'afluent de la masturbació, amb totes les seues conseqüències.
- nº 22:** Les excèntriques. Quins colors! Quina meravel·la! Aviat la cova serà teva.
- nº 23:** La grimpada. És fàcil. 4 metres i continues.
- nº 24:** La intersecció. Estàs a punt de guanyar, depèn de tu. Pots seguir endavant.
- nº 25:** La crescuda. Has fet massa tard i les pluges de la tardor se t'emporten fins al carrer.
- nº 26:** Galeria avall. Has tirat pel fàcil, no tens sortida, la font d'Urdiet encara no està descurullada. La propera tirada vas enrere tantes caselles com et marqui el dau, multiplicat per dos. Que no sigui res!
- nº 27:** Galeria amunt. El futur és teu, tens tot un món per descobrir, rumb a la Gran Sala GELL. HAS GUANYAT I POTS RECTIFICAR LA TEVA PORRA!

El Gran
 Espeleojoc
 de la font
 de la font
 d'Andana
 Versió 2004

10a edició del Cicle de Projeccions d'Alpinisme i Escalada Ciutat de Lleida

Ha passat el temps i ja hem celebrat la 10a edició del Cicle de Projeccions d'Alpinisme i Escalada Ciutat de Lleida, que ens ha acompanyat cada tardor mostrant-nos la feina feta per alguns dels alpinistes més actius. Alpinistes i escaladors de diversa procedència i que com ja hem remarcat en alguna altra ocasió, ens han fet il·lusionar amb les seves imatges i relats, transportant-nos a indrets que potser mai trepitjarem... o potser sí! Deixant-nos de divagacions i anant a les coses concretes, cal recordar que, fa un parell d'anys, ja vam fer un petit recull de les projeccions que s'havien passat fins aquell moment amb la intenció que en quedés una mínima constància (vegeu Aresta núm. 61 pag. 8). Ara, aprofitant l'avinentsa, fem el mateix amb les edicions dels anys 2003 i 2004.

Any 2003 (Sala Jaume Magre de Lleida)

- 25 de novembre

Expedició Lleida al Denali 2003, a càrrec de Joan Seire, Anton Tarragona i Jordi Martínez (Lleida)

- 26 de novembre

Huaguruncho, el Colmillo Blanco (Perú), a càrrec de Jordi Marmolejo (Lleida), Xavier Farré (Llesp) i Albert Bargués (Martorell)

- 27 de novembre

Torre sense Nom, l'Emblema del Trango, a càrrec d'Albert Salvadó (Reus) i ñ lex Estela (Flix)

Any 2004 (Sala Jaume Magre de Lleida)

- 23 de novembre

Dones a l'Everest 2004, a càrrec de Sílvia Ferrandis (la Pobla de Segur) i Marisa Huguet (Arnes)

- 24 de novembre

K2, l'Alz del Gegant, a càrrec de Juanjo Garra (Lleida)

- 25 de novembre

Apolobamba (Bolívia), a càrrec de Jordi Marmolejo (Lleida)

- 26 de novembre

Escalades d'Aventura a la Península, a càrrec d'Armand Ballart (Rubí)

Il·lustració:

Cartell del 2004, ideat i realitzat per Ramon Pach, com els de les cinc anteriors edicions.

Guillem Ullastre. President de la SEAM